

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Джеймс Гедлі Чейз

ТРУНА З ГОНКОНГУ

Серію «Чейзіана» засновано 2017 року

James Hadley Chase
A Coffin from Hong Kong

A Coffin from Hong Kong © Hervey Raymond, 1962

Загадковий містер Гардвік, телефонуючи з аеропорту, наймає приватного детектива Нельсона Раяна стежити за своєю дружиною, поки сам він буде у Нью-Йорку. Прочекавши усю ніч біля будинку за вказаною адресою, уранці детектив виявляє, що насправді дім порожній, а що ще дивніше — жодні містер та місіс Гардвік у ньому ніколи не мешкали. Нельсон Раян повертається у свою контору і знаходить там тіло вродливої китаянки. Хто і за що вбив її? Чи вдасться детективу розслідувати цей злочин та знайти таємничого містера Гардвіка? Та й, врешті-решт, до чого тут труна з Гонконгу?

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

Навчальна книга — Богдан, просп. С. Бандери, 34а,
м. Тернопіль, 46002, тел./факс (0352) 52-06-07; 52-05-48
office@bohdan-books.com   www.bohdan-books.com

Збут: (0352) 43-00-46, (050) 338-45-20

Книга поштою: (0352) 51-97-97, (067) 350-18-70, (066) 727-17-62
mail@bohdan-books.com

м. Київ: (044) 296-89-56; (095) 808-32-79, nk-bogdan@ukr.net

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

1

Я саме хотів замкнути свою контору, коли пролунав телефонний дзвінок. Було вже десять хвилин на сьому. День видався нудним, довгим і неприбутковим: жодних відвідувачів, усю пошту я викинув у корзину для сміття, навіть не розкриваючи, й ось тепер — цей перший телефонний дзвінок.

Піднявши слухавку, я сказав якомога жвавішим та енергійнішим голосом:

— Нельсон Раян.

Настала пауза. Раптом я почув, як запрацював двигун літака. На мить цей гуркіт ударив мені у вухо, а тоді затих, перетворившись у шум на задньому плані, наче той, хто дзвонив мені, зачинив двері телефонної будки.

— Містер Раян? — голос був чоловічим: низьким і грубим.

— Саме так.

— Ви — приватний детектив?

— І знову все правильно.

Запала ще одна пауза. Я слухав повільне важке дихання чоловіка, а він, імовірно, слухав моє. Потім незнайомець сказав:

— У мене є лише кілька хвилин. Зараз я в аеропорту. Хочу вас найняти.

Я дістав нотатник.

— Як вас звати та яка ваша адреса? — запитав у співрозмовника.

— Джон Гардвік, Кеннот-бульвар, 33.

Записавши адресу, я уточнив:

— Що я маю зробити для вас, містере Гардвік?

— Я хочу, щоб ви постежили за моєю дружиною.

Настала ще одна пауза, й у повітря знову здійнявся літак. Чоловік щось сказав, та його слова заглушило сильне виття реактивних двигунів.

— Я не розчув ваших слів, містере Гардвік.

Він зачекав, доки літак віддалиться, а тоді швидко проказав:

— Двічі на місяць я регулярно літаю в Нью-Йорк у справах. Гадаю, що поки мене нема, дружина поводитьсь... гм... непристойно. Тож хочу, аби ви постежили за нею. Повернуся післязавтра — у п'ятницю. Мені треба знати, чим вона займається, поки мене нема. Скільки це вартуватиме?

Я не надто любив такі справи, та це принаймні було краще, ніж нічого.

— А чим ви займаєтеся, містере Гардвік?

Він заговорив із легкою ноткою нетерплячості у голосі:

— Працюю на корпорацію Герона, яка виробляє пластмаси.

Корпорація Герона була одним із найбільших підприємств на цій частині Тихоокеанського узбережжя. Чверть економічного процвітання Пасадена-сіті забезпечувала саме вона.

— П'ятдесят доларів за день плюс витрати, — сказав я, піднімаючи свою звичну плату на десять доларів.

— Згода. Я зараз же надішлю вам триста доларів як попередній гонорар. Хочу, аби ви стежили за моєю дружиною, хоч би куди вона не пішла. Якщо дружина не залишатиме дому, то мені треба знати, чи хто-небудь її відвідує. Ви зробите це?

За три сотні доларів я би виконав і значно важчі доручення.

— Так, я зроблю це, — відповів я, — та чи не могли б ви прийти сюди, щоб зустрітися зі мною, містере Гард-

вік? Віддаю перевагу особистому знайомству зі своїми клієнтами.

— Розумію, та лише щойно вирішив удатися до таких дій. Я вже на півдорозі до Нью-Йорка, однак у п'ятницю зустрінуся з вами. А поки що хочу лише бути впевненим, що ви стежитимете за нею, поки мене не буде в місті.

— Ви можете бути певні у цьому, — сказав я, а тоді замовк, поки ще один літак долав злітно-посадкову смугу. — Мені потрібен опис вашої дружини, містере Гардвік.

— Кеннот-бульвар, 33, — мовив він. — Мене уже кличуть. Я повинен іти. Зустрінемося у п'ятницю, — і лінія затихла.

Поклавши слухавку на місце, я узяв із коробки на столі сигарету. Запалив її настільною запальничкою і видихнув дим у бік протилежної стіни.

Приватним детективом я працював упродовж останніх п'яти років і за цей час натрапив на кількох ексцентричних осіб. Цей Джон Гардвік може бути лише ще одним навіженим, та я чомусь його таким не вважав. Він говорив як людина, котра потрапила у складну ситуацію. Можливо, місяцями тривожився тим, як саме поводить ся його дружина. Може, він упродовж тривалого часу підозрював, що вона обманює, коли його нема у місті, й от раптом, уже від'їжджаючи у чергове відрядження, вирішив її перевірити. Це міг бути один із тих миттєвих імпульсів, до яких міг удатися стурбований, пригнічений чоловік. Та все ж мені це не надто подобалося. Не люблю анонімних клієнтів. Не люблю безтілесних голосів у телефоні. Я віддаю перевагу тому, аби знати, з ким працюю. А ця справа видавалася трохи поспішною і занадто удаваною.

Поки я обмірковував одержану від Гардвіка інформацію, до мене долинув звук кроків уздовж коридору. Почувся стукіт по матованій панелі моїх дверей, а тоді вони відчинились.

Кур'єр поклав на мій стіл товстий конверт і запропонував підписатись у його книзі.

Це був невисокий молодий хлопець із ластовинням, він усе ще чіплявся за ентузіазм до життя, що уже покидав мене. Поки я підписувався у книзі, його погляд з насмішкою пройшовся обшарпаною кімнаткою, заважаючи вогкі плями на стелі, пил на книжковій полиці, стіл, що нічим не вражав, потертий стілець для клієнтів і настінний календар з оголеними дівчатами.

Коли він пішов, я відкрив конверт. У ньому було тридцять десятидоларових банкнот. На звичайній картці — напис: «Від Джона Гардвіка, Кеннот-бульвар, 33, Пасадена-сіті».

На хвилику я замислився, як йому вдалося так швидко доставити мені гроші, а тоді вирішив, що у нього, вочевидь, є кредитний рейтинг у «Експрес Месенджер Компані» і що він зателефонував їм одразу ж після завершення нашої розмови. Їхні контори були відразу ж по той бік вулиці від моєї. Присунувши до себе телефонну книгу, я почав шукати Гардвіків. Жодного Джона Гардвіка там не було. Я підвівся з-за столу і важкою ходою перейшов кабінет, аби проконсультуватися з каталогом вулиць. Із нього я дізнався, що Джек С. Маєрс-молодший, а не Джон Гардвік мешкає за адресою Кеннот-бульвар, 33.

Погладжуючи рукою свою одноденну щетину, я обдумував усю цю ситуацію. Пригадав, що Кеннот-бульвар — віддалене шосе на Палма-Маунтін, близько трьох миль від центру міста. Це був один із тих районів, де люди мали змогу орендувати для себе житло, коли приїжджали у відпустку, саме так могло статись і з Джоном Гардвіком та його дружиною. Можливо, він — керівник корпорації Герона, який очікує, поки спорудять його власний дім, а тим часом орендує будинок за адресою Кеннот-бульвар, 33 у Джека С. Маєрса-молодшого.

Я лише раз бував на Кеннот-бульварі, й було це недавно. Будинки там почали зводити відразу ж після війни, нічого аж надто особливого. Більшість із них — бунгало, наполовину цегляні, наполовину дерев'яні.

Найкращим на Кеннот-бульварі є вид на місто й море і, якщо вам це потрібно, його усамітнення.

Що більше я думав про це завдання, то менше воно мені подобалось. Я навіть не мав опису жінки, за якою був найнятий стежити. Якби мені не заплатили тих трьохсот доларів, я б не брався за цю роботу, не зустрівшись спершу із Гардвіком, але оскільки мені заплатили, то відчував, що повинен виконати його доручення.

Замкнувши свою контору, я пройшов через приймальню, замкнув зовнішні двері й попрямував до ліфта.

Мій найближчий сусід, промисловий хімік, усе ще важко трудився, щоб заробити на прожиття. Я чув його виразний баритон, яким він наговорював чи то диктофону, чи то секретарці.

Спустившись ліфтом на перший поверх і перетнувши вулицю, я зайшов у закусочну, де зазвичай їв. Попросив Сперроу, бармена, зробити мені два сандвічі з шинкою та куркою.

Сперроу, високий, худий, із копицею сивого волосся, завжди цікавився моїми справами. Він був непоганим хлопцем, і час од часу я веселив його купою побрехеньок про пригоди, що начебто траплялися зі мною.

— Ви сьогодні ввечері працюєте, містере Раян? — запитав він нетерпляче, щойно почавши готувати для мене сандвічі.

— Саме так, — відповів я. — Проводжу ніч із дружиною клієнта, стежачи, щоб вона не згрішила.

Його рот широко відкрився, а очі витріщилися на мене.

— Справді? А яка вона, містере Раян?

— Ти знаєш Ліз Тейлор?

Він кивнув, нахилившись уперед і важко дихаючи.

— Ти знаєш Мерилін Монро?

Його кадик судомно смикнувся.

— Звісно, що знаю.

У відповідь я сумно всміхнувся.

— Вона не схожа на жодну з них.

Він кліпнув, а тоді, усвідомивши, що я над ним жар-тую, широко всміхнувся.

— Знову суну свого носа, куди не слід, еге ж? — запитав мене. — Гадаю, я цікавився тільки цим.

— Поквапся, Сперроу, — сказав я. — Мені треба заробляти на прожиття.

Він поклав сандвічі у паперовий пакет.

— Не робіть того, за що вам не платять, містере Раян, — сказав Сперроу, подаючи мені пакет.

Була уже без двадцяти хвилин сьома. Сівши у своє авто, я поїхав на Кеннот-бульвар. Я не поспішав. Коли піднімався гірською дорогою, сонце пізнього вересня саме ховалося за вершиною гори.

Бунгала на Кеннот-бульварі були закриті від дороги живоplotом або квітучими чагарниками. Я повільно проїхав повз № 33. Величезні подвійні ворота ховали будиночок. Десь за двадцять ярдів вище дорогою був майданчик для тривалої стоянки автомобілів, із якого відкривався чудовий вид на море. Я зупинився там, вимкнув двигун і пересунувся з водійського сидіння на пасажирське. Звідси було добре видно подвійні ворота.

Мені не залишалося нічого, крім чекання. У цьому я був цілком вправним. Якщо ви достатньо божевільні, щоб обрати для себе таку професію, як у мене, то терпіння — найнеобхідніша її умова.

Упродовж наступної години мимо проїхали три чи чотири автівки. Водії, котрі повертались із важкої праці, проїжджаючи повз, кидали на мене швидкі погляди. Я сподівався, що схожий на чоловіка, котрий чекає на свою подругу, а не на детектива, який стежить за дружиною клієнта.

Дівчина в обтислих штанах та светрі пройшла мимо мого припаркованого авто. Попереду неї підтюпцем біг пудель, з ентузіазмом зупиняючись біля дерев. Дівчина кинула на мене швидкий погляд, у той час як мої очі неспішно оцінювали її фігуру. Я зацікавив її значно менше,

ніж вона мене. Тож я із жалем спостерігав, як дівчина зникає у темряві.

До дев'ятої уже стемніло. Я витягнув паперовий пакет і з'їв сандвічі. Зробив ковток віскі з пляшки, що зберігалась у мене в «бардачку».

Це було довге та втомливе очікування. Подвійні ворота № 33 залишалися такими ж активними, як фарширована щука. Але тепер стало уже достатньо темно, щоб я міг проявити ініціативу. Залишивши авто, я перейшов дорогу. Відчинив одну частину воріт і заглянув у невеличкий охайний сад. Світла було ще достатньо, аби розгледіти газон, квіти і доріжку, яка вела до невеликого бунгало з чимось схожим на веранду.

Бунгало тонуло у темряві. Тож я дійшов висновку, що вдома нема нікого. Аби впевнитись у цьому, обійшов будинок ззаду, але світла не було і там.

Повернувся до машини, почуваячись пригніченим. Схоже, щойно містер Гардвік поїхав до аеропорту, як місіс Гардвік майнула з дому.

Тепер мені не залишалось нічого іншого, окрім як сидіти в авто, сподіваючись, що жінка повернеться упродовж ночі. Тож із трьома сотнями доларів, які все ще мучили моє сумління, я взявся чекати.

Десь близько третьої години ранку я заснув.

Перші промені сонця, пробиваючись крізь лобове скло авто, розбудили мене. Шийні м'язи затерпли, болів хребет, і я почувався винним, усвідомивши, що проспав три години, у той час як мав відробляти свої триста доларів.

Дорогою вгору їхало авто з молоком. Я спостерігав, як молочар зупинявся і знову рушав, доставляючи молоко до кожного бунгало. Він проїхав мимо № 33, а тоді зупинився прямо навпроти мене, щоб занести пляшки у № 35.

Коли він вийшов, я наблизився до нього. Це був старший чоловік, чиє обличчя свідчило про чималий досвід важкого життя і тяжкої праці. Він запитально поглянув на мене, зупинившись і стискаючи в руці дротяну корзину з пляшками молока.

— Ви пропустили № 33, — сказав я. — Молоко отримали всі, окрім № 33.

Він допитливо оглянув мене.

— Їх зараз нема вдома. А що вам до того, містере?

Я зрозумів, що він не з тих, із ким можна поводитися за панібрата. Мені аж ніяк не хотілося мати нові проблеми, тож я вийняв і подав молочареві своє посвідчення. Він ретельно оглянув його, а тоді, тихо насвистуючи крізь зуби, повернув мені.

— Ви не заходите у № 33? — запитав я.

— Звісно, заходжу, але вони поїхали на місяць.

— Хто — «вони»?

Він із хвилину обмірковував це запитання.

— Містер і місіс Маерс.

— Наскільки я розумію, тепер тут мешкають містер і місіс Гардвік.

Він опустив дротяну корзину й посунув капелюх на потилицю.

— Зараз там ніхто не живе, містере, — сказав чоловік, потерши чоло. — Я б знав, якби там хтось був. Людям потрібне молоко, і саме я доставляю його сюди. А в № 33 не доставляю молока, бо цього місяця там ніхто не живе.

— Розумію, — мовив я, хоча насправді не розумів. — Ви ж не думаєте, що містер Маерс міг здати своє житло в оренду цьому іншому чоловікові?

— Я уже вісім років обслуговую містера Маерса, — почув я у відповідь. — Він ніколи нікому не здавав свого будинку. Містер завжди їде у такий час на місяць, — молочар підняв свою дротяну корзину. Я зрозумів, що йому вже стало нудно зі мною і що він хоче продовжити свою корисну роботу.

— А ви не знаєте жодного Джона Гардвіка з цього району? — запитав я без великої надії.

— Тут такого нема, — сказав він. — Я б знав. Адже знаю тут усіх, — і, киваючи головою, чоловік рушив до своєї вантажівки та поїхав дорогою до № 37.

Першою у мене виникла думка дізнатися, чи правильну адресу маю, та я знав, що правильну. Гардвік мені не лише її сказав, а й написав.

То навіщо він заплатив мені триста доларів, аби я посидів ззовні порожнього бунгало? Можливо, молочар помилився, проте я так не вважав.

Я повернувся до № 33 і поштовхом відчинив одну частину подвійних воріт. При світлі раннього світанкового сонця мені не потрібно було підійматися доріжкою, аби переконатися, що бунгало порожнє. Дерев'яні віконниці заступали вікна — цього я не міг побачити у темряві. Бунгало мало покинутий вигляд.

Раптом у мене виникло якесь моторошне відчуття. Чи міг цей загадковий Джон Гардвік із причин, відомих лише йому самому, хотіти забрати мене з дороги та відправити у погоню за нездійсненим? Я не міг повірити, щоби хтось при здоровому глузді протринькав триста доларів на те, аби позбутися мене на дванадцять годин. Відчував, що не можу бути настільки важливим, та ця думка не покидала мене. Раптом я захотів потрапити у свою контору, і то терміновіше, ніж мені праглося поголитися, прийняти душ і випити достатньо міцну каву, від якої можна збадьоритися.

Поспішивши назад до свого авто, я помчав униз гірською дорогою. У цю ранкову годину транспорту не було, тож я доїхав до будинку, у якому містилася моя контора, коли вуличний годинник вибив сьому. Залишивши авто, я увійшов у вестибюль, де швейцар схилився над мітлюю, важко дихаючи і презирливо посміхаючись до самого себе. Він окинув мене безглуздим холодним поглядом, а тоді відвернувся. Швейцар ненавидів усіх, у тому числі й себе.

Піднявшись на четвертий поверх, я швидко пішов коридором до знайомих дверей, на яких виднівся напис облупленими чорними літерами: «Нельсон Раян, приватний детектив».

Я витягнув ключі, та, спохопившись, узявся за дверну ручку й повернув її. Двері були незамкнені, хоч я

й замкнув їх, залишаючи контору увечері. Штовхнувши двері, я заглянув у невелику приймальню. Там був стіл, на котрому лежало кілька пошарпаних, із загнутими кутиками журналів, стояли чотири добряче потерті шкіряні крісла й очікувала всіх із чутливими ступнями килимова доріжка.

Внутрішні двері, що вели до моєї контори, були привідчинені, хоч я і замкнув їх, перш ніж піти.

Знову охоплений моторошним відчуттям, я дійшов до дверей і поштовхом широко відчинив їх.

Обличчям до мене у клієнтському кріслі сиділа приваблива китаянка, її руки були дещо манірно складені на коліні. Вона була одягнута у зелено-срібне ціпао з розрізами по обидва боки, які підкреслювали її красиві ноги. Китаянка виглядала спокійною і навіть нездивованою. Із маленької кривавої плями зліва над грудьми я здогадався, що її застрелили швидко і професійно: так швидко, що вона не мала навіть змоги налякатися. Хто б її не застрелив, він зробив це високоякісно й миттєво.

Рухаючись так, наче бреду водою, я увійшов у кімнату й торкнувся холодного обличчя китаянки. Вона була мертва уже кілька годин.

Глибоко вдихнувши, я потягнувся до телефону й викликав поліцію.

2

Чекаючи приїзду копів, я оглянув свою мертву азіатську відвідувачку ближче. Їй було близько двадцяти трьох чи двадцяти чотирьох років, і вона, безсумнівно, не була бідною. Припустив це, оскільки її одяг видавався дорогим, панчохи були зі справжнього нейлону, а туфлі майже нові. До того ж вона була доглянута: нігті мала чисті, волосся — блискуче. Я не мав змоги дізнатися, хто вона, — її сумочки не було. Мабуть, її забрав убивця.

Не думаю, що так акуратно одягнена жінка могла б піти кудись без сумочки.

Переконавшись, що її ім'я залишиться для мене невідомим, я пішов до іншої кімнати й став чекати на тупотіння ніг, яке повідомить, що хлопці приїхали. Довго чекати не довелося. Хвилин за десять після мого дзвінка вони уже кишіли наді мною, наче мурахи над грудочкою цукру.

Останнім приїхав детектив-лейтенант Ден Ретнік. Я час од часу зустрічався з ним за останні чотири роки. Це був чепуристо одягнений низькорослий чоловік із тонкими лисячими рисами обличчя. Єдиною причиною, чому Ретніка тримали у міській поліції, було те, що йому пощастило одружитися з сестрою мера. Як з офіцера поліції з нього було стільки ж користі, як із дірки у відрі. На щастя Ретніка, із часу його призначення у Пасадена-сіті не вчинено жодного важкого злочину. Ця справа була першим випадком убивства відтоді, як його підвищили з чергового до детектив-лейтенанта в маленькому поліцейському відділку на узбережжі.

Та все ж віддам йому належне: незважаючи на те, що у нього недостатньо мізків, аби розв'язати дитячий кросворд, Ретнік виглядав, безсумнівно, як коп, котрий добре знає свою справу, коли влетів у мою контору із сержантом Палскі, своїм друзякою, який тупотів позаду нього.

Сержант Палскі був кремезним, із червоним товстим обличчям, маленькими злісними очима та двома кулаками, які, здавалось, увесь час свербіли зустрітись із чиєюсь щелепою. Розуму він мав ще менше, ніж Ретнік, якщо це узагалі можливо, але нестачу інтелектуального багажу компенсовував м'язами.

Увійшовши, жоден із них не поглянув на мене. Вони попрямували у мою контору й упродовж тривалого часу витріщалися на мертву жінку, а потім, поки Палскі виконував належні дії поліцейського, Ретнік нарешті підійшов до мене. Тепер він виглядав трохи стурбованим і не таким жвавим.

— Що ж, детективе, давай розповідай мені всю історію, — сказав він, сідаючи на стіл і похитуючи бездоганно начищеними черевиками. — Вона твоя клієнтка?

— Не знаю, хто вона чи що тут робить. Я знайшов її такою, коли відчинив контору сьогодні вранці.

Ретнік жував погаслу сигару, дивлячись на мене суворим поглядом копа.

— Ти завжди відчиняєш так рано?

Я розповів йому всю історію, нічого не приховуючи. Він слухав. Палскі, котрий закінчив гратись у поліцейського з хлопцями у моїй конторі, підпер одвірок і також слухав.

— Щойно дізнавшись, що бунгало порожнє, я відразу ж повернувся сюди, — закінчив я. — Припустив, що тут щось не так, але такого вже точно не очікував.

— Де її сумочка? — запитав Ретнік.

— Не знаю. Поки я чекав вашого приїзду, то пошукав, однак не знайшов. Вона повинна була бути. Можливо, її забрав убивця.

Лейтенант почухав підборіддя, витягнув із рота погаслу сигару, поглянув на неї, а тоді запхнув назад.

— Що ж у цій сумці було такого, детективе, що спокусило тебе вбити жінку? — із вимогою запитав він.

Від Ретніка не можна було очікувати жодної проникливості. Викликаючи поліцію, я знав, що буду підозрюваним номер один.

— Навіть якби у неї був кохінор, я не настільки тупий, щоб убивати її тут, — сказав я терпляче. — Простежив би за нею до її дому і вже там залагодив би цю справу.

— Що ж тоді вона тут робила і як увійшла, якщо ти замкнув контору?

— Можу лише припустити.

Ретнік примружив очі та схилив голову набік.

— Ну що ж, давай припускай.

— Гадаю, у цієї жінки була до мене якась справа. Чоловік, який назвався Джоном Гардвіком, не хотів, аби вона розмовляла зі мною. Я не знаю, чому, і мені невідомо, про що вона хотіла поговорити зі мною, я лише

припускаю. На мій здогад, Гардвік відправив мене сидіти біля порожнього бунгало, аби упевнитися, що мене не буде у конторі, коли приїде жінка. Гадаю, він чекав на неї тут. Мої замки дуже прості. У нього не виникло б труднощів, аби відчинити двері. Ймовірно, коли вона увійшла, він сидів за моїм столом. Той факт, що жінка не виглядає наляканою, дає мені змогу припустити, що вона не знала того чоловіка й вирішила, що це — я. Після того, як вона розповіла про свою справу, він її застрелив. Це був швидкий професійний постріл. У неї навіть не встиг змінитися вираз обличчя.

Ретнік поглянув на Палскі.

— Якщо ми не пильнуватимемо, цей детектив вкраде у нас роботу.

Палскі витягнув щось із кутнього зуба і сплюнув на мій килим. Сержант промовчав: говорити — не його робота. Він був професійним слухачем.

Ретнік на хвильку замислився. Цей процес, безсумнівно, завдавав йому мук. Урешті-решт він мовив:

— Знаєш, що викликає підозру в твоєму припущенні, розумнику? Цей хлопець телефонував тобі з аеропорту, що за дві милі звідси. Якщо ти не обманюєш, то залишив контору відразу ж після шостої. Він не міг приїхати сюди раніше сьомої тридцять, зважаючи на рух транспорту на автостраді о тій порі, й усі, навіть жовтошкірі, знають, що це уже неробочий час. Вона б не прийшла сюди, якби не була впевнена, що застане тебе тут, а спершу зателефонувала б.

— А чому ви такі впевнені, що вона цього не зробила? Можливо, зателефонувала, а Гардвік був у моїй конторі й відповів на дзвінок. Можливо, він сказав, що чекатиме на неї і щоб вона зразу ж прийшла.

Зі зміни виразу обличчя Ретніка я зрозумів: він сердитий на себе, що не зміг дійти до такого сам.

Лікар і двоє інтернів зі звичайними носилками з'явилися у дверях.

Палські неохоче відійшов від одвірка й забрав лікаря, метушливого маленького чоловіка з неприємним похмурих обличчям, у мою контору, щоб оглянути тіло.

Ретнік поправив перламутрову шпильку на краватці.

— Її буде нескладно вистежити, — сказав він, наче розмовляючи із самим собою. — Якщо жовтошкіра така приваблива, як оця, на неї звертають увагу. Коли, ти казав, цей Гардвік мав зустрітися з тобою?

— Завтра... у п'ятницю.

— Гадаєш, він прийде?

— Жодного шансу.

Ретнік кивнув.

— Так, — він поглянув на свій годинник, а тоді позіхнув. — Ти виглядаєш жахливо. Може, вип'єш горнятко кави? Не відходь далеко і не ляпай язиком. Я буду готовий говорити з тобою десь за півгодини.

Він, звісно ж, не турбувався про мене, просто хотів, аби я зійшов із дороги.

— Гадаю, кави можна випити, — сказав я. — Чи можна мені поїхати додому і прийняти душ?

— Кому не байдуже, як гидотно від тебе смердить? — кинув лейтенант. — Просто випий десь недалеко кави, щоб ти був у полі зору.

Я спустився ліфтом на перший поверх. Хоча була лише без двадцяти восьма, уже зібрався невеличкий натовп, аби повітрішатися на карету «швидкої допомоги» та чотири поліцейські автівки, припарковані перед будинком. Заходячи до знайомої забігайлівки, я почув звук важких кроків позаду себе. Я не роззирався довкола, адже знав, що питиму каву під наглядом поліції.

Увійшовши в бар, я опустився на табуретку. Відірвавшись од вікна, крізь яке пильно дивився на карету «швидкої», бармен очікувально поглянув на мене.

— Що вам приготувати, містере Раян? — його зітхання просвистіло поміж зубами.

— Каву, міцну та чорну, і швидко, — сказав я, — і ще два смажені яйця з шинкою.